

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžf/78/2013
Identifikačné číslo spisu:	3012200601
Dátum vydania rozhodnutia:	26.11.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Milučký
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:3012200601.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Milučkého a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Aleny Poláčkovej PhD., v právnej veci žalobcu: Y. bytom W., T. XX, zast. JUDr. Eugenom Kostovčíkom, advokátom, so sídlom Gelnická 33, Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1020506/1/1105122/5193-r zo dňa 13. augusta 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13S/119/2012-75 zo dňa 15. mája 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13S/119/2012-75 zo dňa 15. mája 2013, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného uvedeného v záhlaví tohto rozsudku, ktorým podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Trenčín č. 9311401/5/221150/2012 zo dňa 3. mája 2012, ktorým uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť rozdiel dane z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie 2006 v sume 58 174,99 €. Krajský súd takto rozhodol, keď sa stotožnil so žalovaným ako i správcom dane, že žalobca v konaní vierohodne nepreukázal, že výdavky, o ktorých účtoval v roku 2006 v sume 5 448 269,- Sk + 3 588 405,90 Sk (spolu 9 036 674,90 Sk) boli vynaložené na dosiahnutie, udržanie, alebo zabezpečenie príjmu žalobcu v zmysle § 2 písm. i/ zákona číslo 595/2003 Z.z. o dani z príjmov. Z rozhodnutia žalovaného vyplýva, že v rámci zákonných právomocí v zmysle § 48 ods. 2, veta štvrtá, zákona o správe daní a poplatkov, ako odvolací orgán doplnil v odvolacom konaní nedostatky (chyby) daňového konania tak, že sa podrobne zaoberal žalobcom navrhnutými svedeckými výpoveďami Y., H. a Y., a tieto dôkazy vyhodnotil každý osobitne a aj v ich vzájomnej súvislosti. Poukázal na to, že rozhodnutie žalovaného má náležitosti podľa § 30 ods. 3 zákona o správe daní a poplatkov. Krajský súd dôvodil tiež, že skúmal, či žalobca uniesol dôkazné bremeno dôkazu, ktorým bol zaťažený v zmysle § 29 ods. 8 zákona o správe daní, t.j. či preukázal

vierohodnosť, správnosť, alebo úplnosť povinných evidencií, alebo záznamov na účel preukázania daňových výdavkov. Uviedol, že pritom vychádzal z ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (3Sžf 1/2011 a 3Sžf 44/2012), podľa ktorej, ak platiteľ dane nepreukázal uskutočnenie zdaniteľného plnenia (čo platí aj pre uplatnenie daňového nákladu) faktúrami s položkovitým popisom druhu a ceny dodaných tovarov od dodávateľa, znáša dôkazné bremeno správca dane. Žalobca počas výkonu daňovej kontroly a ani vo vyrubovacom konaní nepredložil okrem dodávateľských faktúr, príjmových a výdavkových pokladničných dokladov, žiadne iné dôkazy, ktorými by preukázal, že práce pre neho vykonali a materiál mu dodali spoločnosti JATEX, s.r.o. a M.D.H. Real, s.r.o.. Správca dane preto vykonal rozsiahle dokazovanie, vypočul aj opakovane svedkov, aby sa potvrdili alebo vyvrátili tvrdenia žalobcu o výdavkoch, o ktorých účtoval v roku 2006 v sume 9 036 674,90 Sk, pričom tvrdenia žalobcu, že ide o daňové výdavky sa ani dokazovaním vykonaným správcou dane nepreukázali, a preto nemožno prijať záver, že na neho bolo prenesené bremeno dôkazu nad rámec povinností, ktoré mu vyplývajú z ustanovenia § 29 ods. 8 zákona o správe daní a poplatkov.

Proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach podal odvolanie žalobca a žiadal, aby Najvyšší súd SR v odvolacom konaní napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že predmetné rozhodnutie Finančného riaditeľstva SR v spojení s dodatočným platobným výmerom Daňového úradu Trenčín zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie a žalovaného zaviazhe k povinnosti zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania. Uviedol, že Daňový úrad Trenčín v rozhodnutí poukázal len na zápisnice o ústnom pojednávaní s Q., T. a Y. zo dňa 4. apríla 2012 a o obsahu zápisníc sa v rozhodnutí vôbec nezmiňuje, pričom neprihliadol na množstvo dôkazov, ktoré vôbec vyšli najavo. Podľa žalobcu je v rozpore s logikou a možnosťami, aby M. Q. bez súčinnosti živnostníkov, ktorí pracovali pre jeho firmy disponoval údajmi nielen o menách, priezviskách, ale aj ich dátumoch narodenia a ich rodných číslach. Svedok T. potvrdil, že pozná všetkých, ktorí sú uvedení na zozname predloženom Q., ako aj osoby, ktoré sa v tomto zozname nenachádzajú, no sú uvedené v protokole. Konkretizoval aj práce vykonávané uvedenými osobami. Obdobne sa vyjadril aj M. H. a uviedol, že podľa mena nepozná všetkých pracovníkov, ale keby ich videl, tak všetkých spozná. Z výpovedí Q., T. a Y. jednoznačne vyplýva, že svedkovia, ktorí vypovedali počas daňovej kontroly dane z pridanej hodnoty, vypovedali nepravdivo. Ak títo svedkovia nepriznali príjmy v hotovosti, potom je logické, že uvedené osoby aj za cenu nepravdivej svedeckej výpovede popreli vykonanie prác a preberanie hotovosti. Poukázal na to, že žalovaný uvádza, že správca dane vo svojich záveroch nevychádzal len zo skutočností zistených pri kontrole dane z pridanej hodnoty, ale aj na to, že dňa 7. februára 2012 vypočul svedkov M. J. a D. M. a na to, že 4.4.2012 boli vypočutí aj svedkovia M. Q., D. T. a M. H.. Podľa žalobcu z výpovedí uvedených svedkov nie je možné prijať záver, že všetci svedkovia, ktorí vypovedali počas kontroly dane z pridanej hodnoty a tvrdili, že pre spoločnosti JATEX, s.r.o. a M.D.H. Real, s.r.o. nevykonávali žiadnu činnosť, vypovedali nepravdivo.

Svedok D. T. síce uviedol, že pozná M. Q., aj iné osoby, ktoré pracovali v areáli V., T. a L., ale už nevedel uviesť, či tieto osoby pracovali pre M. J. alebo M. Q.. Svedok tiež do zápisnice dňa 10. novembra 2009 uviedol, že pre firmy M. Q. nepracoval. Svedok M. H. dohliadal na pracovníkov, ktorí pracovali na prestavbe Kačabaru, nevedel, ale uviesť, že pre koho títo ľudia pracovali a pozná ich len z videnia, všetkých mená nepozná. M. Q. aj naďalej tvrdil, že pracovníci, ktorých uviedol aj v predchádzajúcich výpovediach ho poznajú a pokiaľ tvrdia opak, tak klamú.

Žalobca ďalej poukázal na to, ako krajský súd zhodnotil svedecké výpovede v dôvodoch svojho napadnutého rozhodnutia a podľa žalobcu odôvodnenie jeho rozsudku je v rozpore s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. Právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutie súdu bolo zdôvodnené a presvedčivé. Krajský súd obhajuje konanie žalovaného tým, že konal v rozsahu právomocí, ktoré mu vyplývajú z ust. § 48 ods. 2, veta štvrtá zákona o správe daní a poplatkov, keď ako odvolací orgán doplnil v odvolacom konaní nedostatky (chyby) daňového konania tak, že sa podrobne zaoberal žalobcom navrhnutými výpovedami svedkov H., T. a Q.. Žalobca v žalobe nenamietal, že by rozhodnutie žalovaného nemalo náležitosti podľa § 30 ods. 3 zákona o správe daní a poplatkov, avšak namietal, že tieto zákonné náležitosti úplne absentovali v prvostupňovom rozhodnutí. Tvrdil, že odstraňovanie chýb konania v rámci odvolacieho konania je podľa § 48 ods. 2 podmienené predovšetkým tým, že ide o chyby

odstrániteľné, a teda, že sa nejedná o chyby, ktoré majú vplyv na samotnú zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Odstránenie chýb musí byť vykonané v súlade s požiadavkou zákonnosti pri rešpektovaní všetkých procesných zásad daňového konania a práv daňového subjektu a odstraňovanie chýb konania nemôže simulovať postup prvostupňového orgánu. Právny názor krajského súdu je navyše v rozpore i s právnym názorom Najvyššieho súdu SR uvedeným v rozsudku 3 Sžf 40/2007 zo dňa 6. decembra 2007, z ktorého vyplýva, že námietkami a vyjadreniami účastníka konania sa musí zaoberať už správca dane, a to najneskôr v odôvodnení dodatočného platobného výmeru. Pokiaľ tak neurobil, jeho rozhodnutie je arbitrárne a vydané jednostranne na základe zistení správcu dane. Z hľadiska právnej praxe nie je možné tieto nedostatky ponechať na odstraňovanie až v štádiu odvolacieho konania vlastnou činnosťou odvolacieho orgánu. Z uvedeného je preto podľa žalobcu možné prijať záver, že absencia povinných náležitostí prvostupňového rozhodnutia je neodstrániteľnou chybou konania a spôsobuje jeho arbitrárnosť, ktorú v odvolacom konaní nie je možné odstraňovať. Ak žalovaný a krajský súd uvádzajú, že žalobca k listinným dôkazom nepredložil žiadne iné dôkazy, potom žalovaný a ani krajský súd výpovede svedkov M. H., D. T. a M. Q. nepovažujú za dôkazy, a teda k žiadnemu hodnoteniu týchto výpovedí nedošlo. Krajský súd sa preto len formálne vysporiadal s námietkou žalobcu, že hodnotením výpovedí uvedených svedkov došlo nielen k porušeniu ustanovenia § 2 ods. 3 zákona o správe daní a poplatkov, ale i ústavného princípu vyplývajúceho z článku 48 ods. 2 Ústavy SR, pričom krajský súd sa nevysporiadal ani s námietkou žalobcu, že v rámci odvolacieho konania nemožno rozhodovať o veci, ako o novej veci, ktorá nebola predmetom rozhodovania správneho orgánu 1. stupňa. Podľa žalobcu už tieto uvedené závažné procesnoprávne pochybenia krajského súdu sú samé osebe dôvodom postačujúcim k zmene rozsudku krajského súdu a k zrušeniu rozhodnutia žalovaného, ako aj prvostupňového rozhodnutia.

Podľa žalobcu, keď krajský súd tiež uvádza, že svedkovia J., H., V., T., U., F., N., V., Y., L., T., R. boli tiež opakovane vypočutí na návrh žalobcu, ale že pôvodné výpovede nezmenili, tak toto tvrdenie krajského súdu nie je pravdivé. Žalobca listom zo dňa 27. marca 2012 navrhol správcovi dane vypočúť uvedených svedkov za účasti M. Q., P. L. a žalobcu, avšak správca dane tento návrh žalobcu ignoroval. Keďže správca dane k návrhu žalobcu nezaujal stanovisko, žalobca oznámil správcovi dane, že 4. apríla 2012 predloží dôkazy preukazujúce daňové výdavky z faktúr za stavebné práce (správca dane pravdepodobne predpokladal, že to budú listinné dôkazy), pričom dňa 4. apríla 2012 sa žalobca dostavil na pobočku Daňového úradu Trenčín v Novom Meste nad Váhom spolu s M. Q., D. T. a M. H. a navrhol ich vypočúť ako svedkov a príslušný zamestnanec správcu dane ich skutočne ako svedkov aj vypočul. Podľa žalovaného a súdu rozhodujúce je aj to, že svedkovia T. a H. zhodne uviedli, že nevedia, či menované osoby pracovali pre J. alebo Q..

Vzhľadom na výpovede živnostníkov (spoločnosti M. Q. nepoznajú, nepracovali v areáli firiem T., L. a V., práce pre ne nevykonali, mnohí nepoznajú ani M. Q.) najzávažnejšou výpovednou hodnotou výpovedí svedkov D. T. a M. H. je to, že svedkovia potvrdili prítomnosť a prácu živnostníkov v areáli firiem T., L. a V. Tým zásadne spochybnili pravdivosť výpovedí živnostníkov. Výpovede svedkov M. Q., D. T. a M. H. potvrdili písomnú svedeckú výpoveď P. L. z 11. 6. 2010. Ak živnostníci v areáli firiem T., L. a V. pracovali, potom bolo potrebné objasniť, že pre koho pracovali.

Podľa žalobcu z obsahu rozhodnutia žalovaného a krajského vyplýva, že svedecká výpoveď M. Q. nie je pravdivá aj napriek tomu, že presne uviedol mená a adresy živnostníkov, dátumy narodenia, rodné čísla a uviedol podrobnosti o prácach jednotlivých živnostníkov. Z obsahu rozhodnutia žalovaného a súdu tiež vyplýva, že ani svedecká výpoveď D. T. nie je pravdivá, a to aj napriek tomu, že T. uviedol, že pozná všetkých, ktorí sú uvedení v zozname M. Q. a konkretizoval aj práce jednotlivých živnostníkov (M. V. má tatrovky, zabezpečoval dovoz a odvoz, M. N. má autodopravu a dovážal na stavbu materiál, B. R. vykonával výkopové a búracie práce, J. J. vykonával tesárske práce, atď.). Nie je teda pravdou tvrdenie krajského súdu, že D. T. osobne nepoznal týchto pracovníkov. Žalobca tiež poukázal na to, že krajský súd mal byť nestranný a že v súlade s európskymi štandardmi súd musí byť nielen nestranný, ale musí sa ako nestranný štátny orgán javiť aj účastníkom.

Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky sa písomne ku odvolaniu žalobcu proti rozsudku Krajského

súdu v Trenčíne vyjadrilo a žiadalo, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní napadnutý rozsudok krajského súdu ako súladný so zákonom potvrdil. Finančné riaditeľstvo uviedlo, že v plnom rozsahu naďalej trvá na svojich záveroch uvedených vo svojom rozhodnutí, ako i na svojom stanovisku k žalobe žalobcu. Podľa žalovaného žalobca vo svojom odvolaní proti rozsudku krajského súdu v podstate uvádza tie isté námietky, ktoré boli predmetom súdneho prieskumu na Krajskom súde v Trenčíne. Žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného ako i rozhodnutie správcu dane boli vydané v súlade s právnymi predpismi.

Žalobca vo svojom vyjadrení k stanovisku žalovaného k odvolaniu uviedol, že nie je pravdivé tvrdenie žalovaného, že by žalobca v odvolaní uvádzal v podstate tie isté námietky, ktoré boli predmetom súdneho prieskumu na Krajskom súde v Trenčíne, nakoľko ťažiskové námietky žalobcu v odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sú námietky proti postupu súdu. Žalobca predovšetkým namietal, že krajský súd sa s námietkami žalobcu účinne nezaoberal, obmedzil sa len na reprodukciu záverov žalovaného, neposkytol žalobcovi ústavne konformným spôsobom ochranu pred dôsledkami nezákonného rozhodnutia a nezabezpečil potrebnú kvalitu procesu tak, aby bolo naplnené právo na spravodlivý proces a právo na súdnu ochranu. Správca dane výpoveď M. Q. napriek tomu, že uviedol mená, adresy, osobné údaje živnostníkov a podrobnosti o ich prácach, zhodnotil ako nepravdivú. Na druhej strane k bezvýhradnému osvedčeniu pravdivosti výpovedí živnostníkov postačilo to, že títo všetko popreli. Žalobcovi nemožno vytýkať, že neunesol dôkazné bremeno, keď povinnosť čo najúplnejšie zistiť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti v zmysle § 29 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. primárne nesplnili daňové orgány, ktoré dôkazné konanie zaťažili závažnými vadami.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako i konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.); odvolanie žalobcu prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu proti rozsudku krajského súdu nie je možné vyhovieť a to z nasledovných dôvodov :

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods.1 O.s.p.).

Podľa § 250i ods. 3 O.s.p. na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd nezistil procesné vady, ktoré by samy o sebe boli dôvodom pre zrušenie rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne. Rozsudok krajského súdu sa dostatočne podrobne zaoberá skutkovými zisteniami správnych orgánov, námietkami žalobcu, ako aj vyjadreniami správnych orgánov na tieto námietky. Odvolací súd sa preto v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi prvostupňového rozsudku, ktoré zodpovedajú obsahu spisu a tieto dôvody si odvolací súd osvojuje ako svoje vlastné.

Najvyšší súd prvostupňový rozsudok podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil a súčasne odkazuje na jeho podrobné dôvody vo vzťahu ku všetkým dôvodom podaného odvolania, ktoré sú prakticky totožné s dôvodmi samotnej žaloby a s ktorými sa krajský súd náležite po stránke skutkovej aj právnej vysporiadal a odvolací súd nevidí dôvod na zopakovanie vecne správnych dôvodov rozsudku krajského súdu.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd len dopĺňa dôvody prvostupňového rozsudku nasledovne:

Podľa § 1a písm. c/ zákona o správe daní, správou daní je evidencia a registrácia daňových subjektov a ich vyhľadávanie, overovanie podkladov potrebných na správne a úplné zistenie dane, daňové konanie,

daňová kontrola, evidovanie daní a preddavkov vrátane vysporiadania daňových preplatkov a daňových nedoplatkov, daňové exekučné konanie a ďalšie činnosti správcu dane a iných orgánov 1a) podľa tohto zákona alebo osobitných zákonov.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o správe daní v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní.

Podľa § 2 ods. 3 zákona o správe daní správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

Podľa § 2 ods. 6 zákona o správe daní pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane.

Podľa § 15 ods. 1 zákona o správe daní, daňovou kontrolou zamestnanec správcu dane zisťuje alebo preveruje základ dane alebo iné skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti, a to u daňového subjektu alebo na mieste, kde to účel kontroly vyžaduje. Daňová kontrola sa vykonáva v rozsahu, ktorý je nevyhnutne potrebný na dosiahnutie účelu podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Za daňovú kontrolu sa považuje aj kontrola oprávnenosti vrátenia dane alebo kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu podľa osobitného zákona, alebo kontrola uplatnenia daňového bonusu podľa osobitného zákona, alebo kontrola použitia tovaru oslobodeného od dane podľa osobitných zákonov.

Podľa § 15 ods. 5 zákona o správe daní daňový subjekt, u ktorého sa vykonáva daňová kontrola (ďalej len „kontrolovaný daňový subjekt“), má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane právo a) na predloženie služobného preukazu zamestnancom správcu dane a písomného poverenia zamestnanca správcu dane na výkon daňovej kontroly, b) byť prítomný na rokovaní so svojimi zamestnancami, c) predkladať v priebehu daňovej kontroly dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia, najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety, d) nahliadnuť do zápisnice z miestneho zisťovania vykonaného u iného daňového subjektu v súvislosti s daňovou kontrolou vykonávanou u kontrolovaného daňového subjektu, e) klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní, f) vyjadriť sa ku skutočnostiam zisteným pri daňovej kontrole, k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť, aby v protokole boli uvedené jeho vyjadrenia k nim, g) nahliadnuť do zapožičaných dokladov u správcu dane v jeho obvyklej úradnej dobe.

Podľa § 15 ods. 6 zákona o správe daní kontrolovaný daňový subjekt má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane tieto povinnosti: a) umožniť poverenému zamestnancovi správcu dane vykonať daňovú kontrolu, b) zabezpečiť vhodné miesto a podmienky na vykonanie daňovej kontroly, c) poskytovať požadované informácie sám alebo ním určenou osobou, d) predkladať účtovné a iné doklady, ktoré preukazujú hospodárske operácie a účtovné prípady v písomnej forme alebo v technickej forme vrátane evidencie a záznamov, ktorých vedenie bolo správcom dane uložené, a podávať k nim ústne alebo písomné vysvetlenia, e) predkladať v priebehu daňovej kontroly všetky dôkazné prostriedky preukazujúce jeho tvrdenia najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety, f) umožňovať vstup do sídla kontrolovaného daňového subjektu a do jeho prevádzkových priestorov a umožňovať rokovanie s jeho zamestnancom, g) zapožičať doklady a iné veci mimo sídla alebo prevádzkových priestorov kontrolovaného daňového subjektu alebo poskytnúť výpisy, prípadne kópie (§ 14 ods. 3).

Podľa § 29 ods. 8 zákona o správe daní, daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom. Jednou zo základných zásad daňového konania je v zmysle zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov, zásada zákonnosti, ktorá

ustanovuje povinnosť pre správcu dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.). V zmysle zásady súčinnosti (§ 2 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.) správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenie daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania, preverovania základu dane, alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo daňovej povinnosti daňového subjektu.

Podľa § 29 ods. 1 zákona o správe daní dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Podľa § 29 ods. 2 zákona o správe daní, správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pri tom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Žalobca ako podnikateľský subjekt má byť dostatočne oboznámený so svojimi povinnosťami daňovníka vo vzťahu k správcovi dane, ktoré vyplývajú z daňových zákonov (plnenie daňových povinností je jedna z podstatných podmienok podnikania). Dá sa preto oprávnené očakávať od daňovníka vedomosť o tom, že má v zmysle daňových predpisov preukázať pri predpokladanej daňovej kontrole, že k zdaniateľnému plneniu skutočne došlo a taktiež musí vedieť preukázať, že kto uvedenú službu skutočne aj reálne poskytol.

V odôvodnení rozhodnutia sa prvostupňový súd vysporiadal so všetkými skutkovými aj právnymi otázkami majúcimi význam pre posúdenie prejednávanej veci. V rozhodnutí uviedol zákonné ustanovenia, na základe ktorých dospel k právnemu záveru a dostatočným spôsobom sa vysporiadal aj s právnou argumentáciou žalobcu.

Najvyšší súd v konaní žalovaného správneho orgánu nezistil ani takú vadu, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250j ods. 3 O.s.p.), v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci a preto napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), nakoľko pri nedostatku žalobných dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolností, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a tiež s prihliadnutím na závery obsiahnuté v dôvodoch rozhodnutia odvolacieho súdu, Najvyšší súd SR nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od právneho názoru krajského súdu v danej veci odchýlil (napr. zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska) a preto v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p. za použitia ust. § 246c ods. 1 O.s.p. napadnutý rozsudok krajského súdu ako súladný so zákonom potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd SR v zmysle ust. § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. za použitia ust. § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.. Žalobca v odvolacom konaní

úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.